

MI
MILADI

BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 18 DIN, NEDIJAŠKA 36 DIN, PODPORA VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 21. FEBRUARJA 1941.

ŠTEV. 24.

ZLORABLJENO IME KRŠČANSKE LJUBEZNI

Nasprotniki Cerkve si že od nekdaj prizadevajo, da bi profanirali vse, kar je sveto in plemenito. Skoro vedno se jim posreči preslepiti tudi kakega katoličana, da se jim pridruži v tem neplemenitem početju.

ALI JE TO KRŠČANSKA
LJUBEZEN?

V naših dneh so se lotili lepega imena krščanske ljubezni. Vse bi radi zagrnili s plaščem tega imena. Pravcati »refugium peccatorum« je postalo; vsakdo že išče v njem zavetja, vse se že obesa nanj.

Kdor ima slabo vest in se ne čuti varnega pred resnico, se zakrinka s to lepo besedo. Komunisti ti jo mečejo v obraz, češ, »ali je to krščanska ljubezen«, zato, ker si jih razkrinkal in pred svetom razgalil njihove zločinske naklepe.

GREH KATOLIŠKIH
POŠTIMOVCEV

Razni katoliški poštimovalci in drugi dremotni verniki vlačijo na dan to lepo ime in ga natikajo stvarim, ki z ljubeznijo nimajo nobenega opravka; vse bi radi stlačili v en koš pod ta bleščeči pokrov, vse zmešali; nedolžnost in hudobijo, poštenost in pregreho, katoličane in komuniste. Nič jim ne de, če se ta čudna zmes nazadnje vsa skupaj osmradi in se končno še tisto okuži, kar je bilo dobrega.

IZMALIČENA LJUBEZEN

Spako so napravili iz te najlepše kreposti, pravi pojem o njej so

izmalili. Če sedi mirno na zapecu, če glavo v dlan zakoplješ in le to premišljuješ noč in dan, kako bi svet v njegovih grehotah kar najmanj motil in kako bi ti, ki se proti hudobi bore, pomirjeval, potem pravijo, da imaš ljubezen.

ŽELJA BOŽJIH SOVRAŽNIKOV

Kako radi bi božji sovražniki videli, da bi se katoličani navzeli mnogo takšne ljubezni. Zvezala jim bo roke in zadala smrtni udarec resnični krščanski ljubezni. Sklenjen bo večni mir med poštenostjo in hudobijo. Njegovih dolžb se bodo morali do pičice držati zvezani in oslavljeni katoličani, sovražniki se jih bo držal, kakor se bo njemu zdelo: imel bo proste roke, da bo počenjal najostudnejše reči. Bog nas obvari takšnega miru, Bog nam prizanesi s takšno ljubeznijo, kot bi nam jo radi učili po sili katehetje. Kajti res je: komunisti bi nas hoteli učiti verouka.

»UMAKNI SE! Odstopi!
ODBIJAŠ! OBSOVRAŽEN SI!«

Kakor hitro si pa hudobijo razkrinkal, da tako onemogočiš njen pogubni vpliv, si že storil neodpustljiv greh proti ljubezni; na veke si proglašen za odbijajoč značaj. Od vsepovsod ti lete naveti: umakni se, stopi v ozadje, odstopi! Saj vidiš, da samo razburjaš in hudo kri delaš in ne edinost povzročaš! Naenkrat imaš opraviti z nepoklicanimi pomirjevalci, ki mrzlično hite zlivat hladno vodo na tvojo razbeženo glavo in hladiti tvojo »vročo« kri.

»TVOJA NAČELNOST DELA
HUDO KRI«

Komaj izustiš besede »katoliška načelnost«, že zavpijejo vate, da ljubezni ne poznaš. Če hočeš nepoučenemu povedati resnico, da ga obvaruješ zablode, te že zgrabijo za roke, tresoč se za njega in njegovo tenkočutno in ranljivo srce in ponosno dušo, katero lahko vsak trenutek, — tako se jim zdi, — zagreniš in za vselej odbiješ. Ne storiš še treh korakov na apostolski poti, se že zakadi vate kakor roj sršenov kopa izrazov, ki vsi pozivajo k popustljivosti, zmernosti, treznosti, odjenljivosti, strpljivosti: cel poštimovalski slovar zafrfota pred teboj. Če bi človek te poštimovalce poslušal, bi še najbolj pogodil, ko bi legel v grob in se predal večnemu počitku.

ZDRAŽBARSTVO BREZ
NAČELNIH MIROTVORCEV.

Ti može lepih besed, ki resnično ljubezen tako malo spoštujejo, kakor veliko zlorabljaajo njeno ime, zanašajo v katoliške vrste zmedo in bolešno razpoloženje. Lahko bi jim že prišlo na um, da takšno mirotvorstvo izhaja iz skvarjene človeške narave, ki je zaradi izvirnega greha nagnjena k lenobi, nedelavnosti in strahopetnosti že sama po sebi in človeka ni treba vanjo še posebej pehati.

POGLIHAŠKI DEFETISTIČNI
NERGAČI

Že itak si malokdo upa postaviti se za božje pravice in spregovoriti odločno besedo v obrambo poštenja, potem ti pa pride še takle

pogliaški čvekač — človek bi ga najraje primerjal kakemu pripadniku takozvane »pete kolone« — in smeši tvojo vneto za cerkev in njena načela. Ali ne podira s takim ravnanjem mladostnega idealizma? Ali ne mori navdušenja za apostolat, ali ne hromi katoliške borbenosti, ki nam je tako živo potrebna? Nismo li dovolj dolgo spali? Bomo mar legli še

za eno stoletje? Ah, kako bi to nekaterim dobro delo!

PRAVA LJUBEZEN NAUKA NE ZATAJI

Odvadimo se že vendar neodgovornega blebetanja, katero prezira katoliška načela in zastruplja katoliško aktivnost! Opustimo že skoraj tisto lažno ljubezen, ki

je vsa bolehná in ji škoduje že najmanjša sapica! Pustimo mehkuzneže in ljubezenske sanjače, ki se ob vsaki neljubi besedi potopijo v morje zagrenjenosti. Spreobrnimo se v močan narod, ki se bo ponižno in zvesto oklepá resnice, pa naj bo tudi trda. Osvojimo si ljubezen, ki presoja vse z večnimi merili in Kristusovega nauka nikoli ne zataji.

IMPERIALIZEM KOMUNISTOV

HINAVSKO TAJENJE IMPERIALIZMA

Svetovna revolucija je še vedno glavni cilj boljševizma, menja se le taktika. Dajejo izjavo o nevtralnosti, v resnici pa se sedanega spora udeležujejo. Drugim venomer očitajo imperializem, zato da bi lažje zakrinkali svojega, ki je še slabši. Sovjetija neprestano zaseda nova ozemlja po doslednem načrtu in si priključuje vojaška oporišča za bodočo ekspanzijo.

NA SKANDINAVIJO

Vpad v Poljsko je razrušil obzidje, ki je varovalo Evropo pred boljševiškim navolom. Meja Sovjetije se je grozeče pomaknila na Karpate. Vojska s Finsko in zasedbo baltičkih držav sta omogočili vdor v Skandinavijo za primer, da bi Nemčija bila poražena. Tedaj bi Sovjetska zveza mogla vojaško obvladati Evropo in zlasti Anglijo, če upoštevamo vlogo letalstva v sedanji vojni. Tudi bi baltičsko morje postalo izključno sovjetsko morje.

NAD BALKAN NA JUGU

Postopoma se pozornost boljševikov obrača na Balkan. Neposredno po finski vojni so boljševiki v zasedeni Poljski začeli s propagando za »sovjetsko Besarabijo«. Objavili so zemljevide Sovjetske zveze, v katerih so deli Finske in Besarabije priključeni Sovjetski zvezi. V istem smislu so popravili šolske učbenike. Priredili zborovanja v ta namen; n. pr. v Pinski dne 13. aprila 1940. so v proglasu za »osvoboditev« Besarabije »dostavili: »Dosedaj so delavci za svoje delo prejeli plačo, kmalu pa bodo dobivali samo obleko in hrano, ker se nam je treba oborožiti. Sovjetska zveza se bo morala boriti z vsem buržujskim svetom, sovražnikom socialistične države.«

NAD INDIJO

Jasno je, da je zasedba Besarabije samo prvi korak Sovjetske zveze proti jugu. Domnevati moremo, da ima v načrtu Dardanele, Sredozemsko morje, celo Suez in angleško Indijo. Po poročilih, ki prihajajo iz Indije, je tam sovjetska propaganda zelo močna. Indijski agitatorji, ki so bili izsolani v Moskvi, delujejo zlasti med revnejšimi sloji, predvsem med parijci. Zborovanja indijske kongresne stranke se vrše pod rdečo zastavo s srpom in kladivom.

PODALJŠANJE VOJNE

Sovjetski imperializem je v zadnji dobi menjal metodo. Prej je kominterna pripravljala zasedbo ozemlja z ideološko propagando. Zdaj pa z gospodarsko pomočjo olajšuje Nemčiji vojno, zato da jo podaljšuje. Njen glavni namen je, da obdrži kolikor mogoče dolgo ravnotežje med sovražnimi armadami, da se bosta oba sovražnika čim bolj izčrpala in, da bo končno splošno izčrpanje ustvarilo ugodne pogoje za zmago komunizma.

MANJVEDNOST BOLJŠEVIŠKE VOJSKE

Skušnja s finsko vojno je sovjetsko zvezo izmodrila, da se zdaj boji zadeti na odločen odpor. Po poročilih iz zasedene Poljske je ta previdnost nujno potrebna, ker so sovjetske motorizirane čete in letalstvo tehnično nezadostno pripravljene. Bojna morala čet je zelo nizka. Mnogo je primerov ubežništva med častniki. Zato je bilo n. pr. v Lwovu prepovedano prodajati vojakom civilno obleko.

Sovjetski vojaki so telesno zelo slabo razviti, ker so imeli od mladosti slabo hrano. Če bi sovjetski vojski enkrat zmanjkalo sredstev za premikanje, bi v premikalni vojni bila malo vredna.

Pohod na dekanate ali parturianti montes...

Kakor je znano, je letos univerzitetna oblast vzela v svojo upravo »Dom visokošolk«, v katerem stanuje okrog trideset akademičark. Univerzitetna oblast je podvzela nekatere strožje mere, da se preprečijo vse akcije, narediti iz Doma komunistično gnezdo. Prejšnje uprave niso bile glede tega dovolj pazljive.

Rdeče kolegice, ki jim nova uprava ne gre v račun, so pretekli teden skušale organizirati masovni pohod na dekanate, kjer bi bil njihov protest proti krivicam nove uprave učinkovito podkrepljen s prisotnostjo množice enodušnih protestirajočih akademičark. Dekanom bi potem ne preostalo drugega, kot da bi pritiskali na rektorja, da glede Doma visokošolk vzpostavi prejšnje stanje. Zato pa morajo priti vse kolegice, ki s prizadetimi tovarišicami čutijo. Udarjen skupen nastop ne bo brez uspeha. V tem smislu je potekala agitacija.

Kljub vsemu besedičenju o »vnebovpijočih krivicah« in neutrudnem agitiranju nekaterih komunistk se je v sredo 12. t. m. okrog 11 dopoldne zbralo le kakih dvajset deklet, ki so šle potem na dekanate vlagati proteste. Ker v sredo niso vsega opravile, se je »pohod« v četrtek ob isti pičli udeležbi nadaljeval.

Iz prerekanj z užaljenimi levičarkami smo izvedeli, kakšne so »vnebovpijoče krivice«, ki jih dela nova uprava. Nadzorstvo je baje tako ostro, da ni mogoče razmnožiti niti najnavadnejšega letaka. Nekaj pregorelih agitatorjk, ki so za Dom največ »naredile«, letos celo ni bilo sprejetih. Obiski in shajanja nestanovalk in nestanovalec v Domu so omejeni. Stanovalke morajo biti ob devetih zvečer doma. Če pridejo do enajstih, morajo plačati dinar. Po enajstih pa morajo ostati zunaj. Zlasti ta zadnja določba se jim zdi nadvse nekulturna, ovira namreč »izvenšolsko izobraževanje«. Tako vsaj je zatrdjevala znana komsomolka, spiritus agens et movens pohoda na dekanate.

Bodočnost bo boljša kot preteklost samo, ako smo že od danes, ne da bi čakali na jutri, boljši kot včeraj.

Lissourges

Sovjetski „Cirkus“ v Unioni

Pravkar je kino »Union« zaključil predvajanje sovjetskega filma »Cirkusa«. Če je uprava kina »Uniona« smatrala za veliko reklamo, ko je film oglašala po mestu kot »največji ruski šlager sezone«, potem ji pa moramo povedati, da ta njen film po svoji umetniški kvaliteti res ni bil drugega kot šlager. Pri tem pa ne smemo misliti, da so bili drugi sovjetski filmi, ki smo jih videli doslej, kaj več vredni.

Boljševizem etičnih vrednot ne prizna. Toda on maliči tudi estetske; sovjetska propaganda zapadni okus razkraja.

OTPLJIVEJSA TENDENCA KOT V DRUGIH FILMIH

Z grobo tendenco in pa z veliko nesramnostjo, s katero se kar igra s čustvi gledalcev, zlasti mater in očetov, misleč, da jih bo tako pripeljal do sovjetofilskih zaključkov, pa »Cirkus« vse druge daleč prekaša. Oglejmo si v kratkem to nesramno agitacijo.

SSSR — PRIBEŽALISCE NESREČNIH MATER!

Ves film »Cirkus« je zgodba ameriške varietejske plesačice Marion Dicksonove, ki jo v Ameriki množica preganja, ker se je izvedelo za njeno škandalozno razmerje z nekim zamorcem. Zato mora bežati z malim mulatom, ki ji je ostal, in ko jo hočejo ljudje že zgrabiti in jo morda linčati, pa se ujame na bežeči vlak. Kako in kod je potovala, tega ne izvem, povedo nam pa, da je končno pristala — v Sovjetiji! — To ponazarja ogromen globus, vrteč se proti vzhodu, ki se nenadoma ustavi in pokaže lice in napis — SSSR!

To je prikazano od sile sentimentalno — verjetnost kajpak minimalna — rdeča propaganda pa že računa, da je vsaj interes gledalcev osvojila!

USPEH V RDEČI DEVETI DEŽELI

Nato pa ta Dicksonova, ki jo igra sovjetska igralka Ljuba Orlova (nje ovenčana slika visi že daljši čas v — gradbeni risalnici ljubljanske tehnike!) nastopa v velikem cirkusu na Rdečem trgu v Moskvi, skupaj z nekim (seveda zlobnim) tujcem, Nemcem, ki jo je najbrž bil spoznal na potovanju, in žanje naenkrat ogromne uspehe, ko se da vsak večer iz topa izstreliti na Luno. Cirkus je prikazen ogromnih dimenzij, bogat in razkošen, uspeh bajeslovne Marion Dicksonove pa naj bi lahko verjeto publiko prepričal, kako lahka in kratka je v SSSR pot do slave in uspeha za sposobne ljudi.

»JAZ LJUBIM MOSKVO!«

No, seveda, posel v rdečem raju osrečene Marion Dicksonove pa je vseeno naporen in naenkrat ji začne nagajati tudi zlobni partner, Nemec, ki ji strašno zavida krasni uspeh in ji z intrigami razdere razmerje z ljubimcem, strašno zavida krasni uspeh in ji z intrigami razdere razmerje z ljubimcem, ki si ga je vrla Američanka dobila v Moskvi zopet novega. Ko je radi tega že čisto odločena, da zapusti Sovjetijo, pa se nenadoma, menda zaradi svojega otroka ali kaj, premisli in se da znova angažirati. Ta scena je slabo utemeljena, a zahteva jo vsiljiva reklama tendence. Bilo bi tudi kočljivo preveč utemeljevati, zakaj človek hoče bežati iz raja, a bežati mora zato, da se potem lahko premisli. Dicksonova v ganljivem govoru lahko pove, da je v Sovjetiji tako lepo, da je neumnost zapuščati jo zaradi takih malenkosti: »Ne bom zapustila Moskve, ljubim Moskvo in hočem v Moskvi zmerom ostati!«

Tu tendenca ni več skrita, ampak je že direktna in brutalna.

PAROLA: PRI NAS LJUBIMO VSAKEGA OTROKA...

Dicksonova znova slavno nastopa in tedaj se pripeti, da služkinja (!) Dicksonove pripelje k neki predstavi njenega malega mulata, ki si ga pa sovjetsko občinstvo takoj izposodi in mulatek začne krožiti po sedežih. Drug drugemu si ga podajo in vsak ga poujčka, mu malo zapoje, ga poljubi in odda naprej. Zanimanje za predstavo med občinstvom kar izgine. Sovjeti začno točiti solze ganotja nad mulatom, zato da jih izzbijo tudi morda iz oči naših mater in očetov, za trenutek, ko »ravnatelj« rdečega cirkusa, pestujoč črno dete, pojoč oznanjati unioński dvorani: »Pri nas ljubimo vsakega otroka!« Takoj nato se film konča.

S to parolo upajo zagotovo, da so vrgli med obiskovalce kina misel, da utegne Sovjetija vzpostaviti enakopravnost vseh človeških otrok, brez ozira na raso in domovino in jim zagotoviti pravo in srečno življenje.

Resnica je pa seveda popolnoma drugačna! Pravi dokaz sovjetske ljubezni do otrok so »brezprizorniki«, tisti starši nesrečnih ruskih otrok, ki jih je komunizem z označevanjem nemorale in svobodne ljubezni spravil ob starše in dom, ob poštenje in vest, potem pa jih pusti poginjati kot propalice in zločince, in jih končno osrečuje v svojem zemeljskem raju s smrtno kaznijo za otroke, z grozoto, ki je ne pozna nobena buržujska zakonodaja, samo Sovjeti ne morejo prebiti brez nje.

Proti tej laži in sreči sovjetskih otrok pričajo pokojni brezprizorniki, ki v stotisočih počivajo pod ledom sibirskih tunder, in spet stotisoči mster, ki jih nečloveški sovjetski državni aparat zaposluje pri najhujših težavskih delih.

Ta film so ostro kritizirali v Zagrebu zaradi njegove skrajno nesramne tendence, v Beogradu ga je policijska oblast, kakor čujemo, sploh prepovedala, no in sedaj smo ga lahko uživali in prebavljali v — Ljubljani!

LETAK LEVIČARSKIH TEHNIKOV

»Zveza strokovnih klubov tehniške fakultete« je po zadnjem običnem zboru še vedno ostala v levičarskih rokah. Po običnem zboru so levičarji raztrosili po univerzi letake, v katerih je poleg demagoškega besedičenja v menzi ter kritiziranja državnih in samoupravnih oblasti tudi poziv na akademike, profesorje in vso javnost na borbo, da bi se izpustili komunisti, ki so bili prejšnji mesec internirani.

OTROŠKI RAJ V SSSR

»Videl sem, kako osiroteli otroci v Leningradu kakor v Moskvi živijo po odtočnih kanalih, po pokopaliških brlogih in kako potujejo na strehah železniških vagonov in pod njimi. Spomladl so se iz večjih mest peš po velikih cestah odpravljali proti toplejšim krajem; smrdljiva, topla slama jim je bila postelja. Niti Dickens niti Jack London nista ničesar napisala, kar bi bilo negotovemu tavanju takega potepuškega življenja podobno. Otroški domovi jih ne marajo sprejeti, niti hrane jim ne dajejo. Otroci sami rajši umrejo v svobodi. Večina od njih dozoreva seveda v zločince.«

Victor Serge v knjigi »Usoda revolucije«, 1937, str. 39.

NOVA UREDBA O AKADEMSKIH DRUŠTVIH

»Službene novine« so 14. januarja t. l. prinesle izpremembe in dopolila k dosedanji uredbi o društvih slušateljev univerze.

Uredba določa med drugim, da morajo člani v društva vpisovati poleg društvenih odborov tudi dekanati pristojni fakulteti in da se morajo občni zbori vršiti veljavno le v prisotnosti uradnega odposlanca univerze (§ 13 in § 43).

Uredba je bila izstavljena po neprestanih napadih komunistov na univerzno avtonomijo, ki jo je bilo treba na nek način zaščititi.

Pripomniti pa je treba, da je proti uredbi tudi med našim dijaštvom nekaj pomislekov. Ni pa razloga misliti, da se morebitne priprave ne bi dale doseči na zakonit način.

Komunisti pa hočejo na vsak način prikazati dijaštvu uredbo v najstrašotnejših barvah in vzbuditi razburjenje proti njej. To se je pokazalo zlasti na nekaterih sestankih, sklicanih vprav zaradi te uredbe. Razburjenje naj bi se stopnjevalo v demonstracije in štrajke. Vse pa naj služi čim intenzivnejšemu uvajanju revolucionarnega razpoloženja med študente in pripravi za rdeči komunistični prevrat.

»NAŠ PUT« O STANOVSTVU

Glasilu hrvatskih katoliških dijakov »Naš put« prinaša v svoji 2. številki sledečo notico.

Staleško uredjenje katoliških akademskih društev u Ljubljani provodi se poslednjih godina. Za pravnike je preurejeno društvo »Danica« i osnovano novo »Pravda«, jer je pravnik bilo previše za jedno društvo. Filozofi imaju društvo »Veda« (znanost), medicinari »Vira« (Izvor), a tehničari »Kladivo«. Osim toga postoje društva Stražac i »Zarja«, koja okupljaju članove sa svih fakulteta i ne pristaju na specializaciju po fakultetima, jer misle, da je tako bolje raditi. Jedni i drugi su se dugo borili i izrekli svoje razloge. Borbu je konačno odlučio sam ljubljanski biskup prevzvišeni g. dr. Rožman, koji je izjavio, da je najbolje, ako se akademski organiziraju po staleškom načelu. Nešto slično bi i kod nas u Zagrebu trebalo.

Ko so mi tiskali prvo pesem: »Kdo sem, kaj sem«, me je oštel moj dobronik: »Kaj si? Nemaš ren in zanikarn dijak, sicer pa navaden človek. Le nič si ne domišljaj!« To mu je narekoval moj dobri angel. Čez teden dni pa je pisal: »Zadnjič sem rekel preveč. Tvoja pesem kaže izredno darovitost.« To mu je prišepnil — hudič... Ivan Pregelj.

G. A. Lutterbeck, S. J.:

Lav na atakih

HARAGURO

Opolnoči v gradu vsi spe. Samo v Seišinih sobah gori luč. Ker okna niso obrnjena proti dvorišču, straža o tem nič ne ve.

Sveti večer obhajajo. Toda občutek imajo, kot da bi bil veliki četrtak, ura pred trpljenjem. Opazili so, da je bonec odšel k dajmiju, že prej pa so postali pozorni na prihod ladje v Kigacu. Kmalu so odkrili še več sumljivih stvari. Zato so silili padre-samo, naj še zvečer zbeži. Toda on jih je pomiril, češ da bo že na varnem, ko bo prišel dajmijo.

V srcih obhajajo kljub slutnjam o trpljenju sveto veselje. V njih se je poživil duh kristjanov iz katakomb. Prav tako kot kristjani v tistih časih, so pripravljeni, da prihrume vojaki in da bodo duhovnike in vse kristjane vlekli pred sodišče. V tem občutku obhajajo sveti večer.

Hitro vzameta oba preganjanca še nekaj jedi. Po hodniku, ki ga poznata samo Seišin in njen brat, prideta k skritim vratom, ki stoje prav nasproti glavnim vratom in vodijo k širokemu, z vodo napolnjenemu jarku. V lahkem čolnu ju prepelje krščanski ribič. Nato se vrata za njima zapro. Vse luči na gradu ugasnejo. Temno se dviga mogočna stavba v noč.

Nakaura in Akira se vkrcata na pripravljeno ladjo, ki se odpelje v zgodnjem jutru mimo dajmijeve ladje na široko morje.

Haraguro zjutraj misli, da so kristjani začeli s svojimi slovesnostmi. Zato zastraži hodnik, ki pelje k Seišinih sobam. Tam gori luč. Spodaj ni več padre-same, zato bo najbrž tu.

Trombe in rožljanje z orožjem naznanjajo prihod dajmija in njegovih vojakov. Odprta vrata se zopet zapro. Oboroženi vojaki stoje pripravljeni za obrambo gradu. Bonec zahteva razburjeno za dajmija prost vstop. Toda vojaške to prav nič ne zanima. Imajo namreč strogo naročilo, da nobene večje oborožene skupine ne spustijo v grad, brez ozira na to, kdo zahteva vstop.

Tedaj pride Cujoj in pozdravi skozi zaprta vrata dajmija ter ga vpraša, kaj želi.

»Odpri mi grad!«

»Rad! Vse ti stavljam na razpolago. Samo tvoji vojaki morajo ostati zunaj.«

»Odpri mi vrata!«

»Če hočeš s svojimi vojaki vdreti, potem si jih sam odpri. Noben dajmijo, noben samuraj ne pusti, da bi tuji vojaki zasedli njegov grad. Gradu ne dam v tvoje roke. Šest vojakov lahko vzameš s seboj za telesno stražo. V ostalem naj ti zadostuje moja beseda, da si mi kot gost dobrodošel.«

Dajmijo se čuti prisiljenega, da na to pristane. Svojim vojakom zapove, naj ga počakajo zunaj, sam pa stopi s šestimi oboroženci in bonecem skozi malo odprta vrata, ki se takoj za njim zopet zapro. Cujoj še opomni vojake, naj dobro stražijo in naj brez njegovega dovoljenja nikogar ne puste v grad.

Po slovesnem sprejemnem obredu, ki celo v teh izrednih okoliščinah ni mogel izostati, dajmijo takoj preide k stvari.

»Veš, da nisem prišel brez vzroka in zahtevaš, da ti dam pojasnila. Poslušaj! V svojem gradu imaš padre-samo, krščanskega duhovnika!«

»Kdo ti je povedal to pravljico, morda bonec?«

»Ne on edini. Toda vidim, da vem več, kot ti sploh slutiš in si morda sam izvedel. Prišel sem, da ujamem padre-samo. Princ Nakaura je, slišal si o njem. Vzemi si vojake, da ga bomo prijeli!«

»Nič ne vem o tem in ne verjamem!«

Bonec ju pelje. Na Cujojev migljaj pridejo vojaki. Proti Seišinih sobam gredo. Tedaj jim pride nasproti Haraguro in pošepeta bonecu:

»Vse je v redu!«

»Kdo je ta vitez?« vpraša dajmijo Cujoja.

»Haraguro-dono!«

»Haraguro?« Dajmijo ga ostro pogleda. »Vzemite mu meča!« ukaže vojakom.

Haraguro takoj potegne orožje iz nožnice. Dajmijo in vojaki takoj store isto. Toda Cujoj je hitrejši in se že bori z njim. Haraguro je torej izdajalec in kalilec miru.

(Dalje prihodnjič.)

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).